

maal, som et Spørgsmaal, der har direkte Adresse til den civile Befolkning i Almindelighed.

Piper: Den højtærede Forsvarsminister gjorde nogle Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, jeg har fremsat. Den højtærede Minister mente, at det netop var heldigt, at Forsvarsministeren var Formand for den nedsatte Forsvarskommission. Derom turde Meningerne vel nok være delte. Den højtærede Minister ansaa det for heldigt, forsaavidt som han var i Stand til, ofte paa Stedet, at give de ønskede Oplysninger, og han havde altid skal ret rede til at fremskaffe disse. Jeg skal gerne bevidne, at Ministeren har været meget rede til at fremskaffe de Oplysninger, der ønskedes; undertiden har han jo ogsaa bragt Oplysninger frem, som slet ikke var paakrævede. Men naar det gøres gældende, at det skulde være saa heldigt at have Forsvarsministeren til Formand for denne Kommission, kan jeg ikke dele den Opfattelse. Efter min Mening bør Formanden for en Kommission staa upartisk, ledende Kommissionens Arbejde saaledes, at den efter den grundigste Undersøgelse kan naa til det bedste Resultat. Men naar man til Formand har en Forsvarsminister, der i Forvejen har sat sig et Maal og kun søger at lede Kommissionens Arbejde saaledes, at han derigenem kan faa de tilstrækkelige Midler i Hænde til at hidføre det Resultat, hvortil han allerede i Forvejen er naaet, kan jeg ikke anse denne Ledelse for hensigtsmæssig. Jeg har talt om, at den højtærede Forsvarsminister ved Siden af de officielle Maal for Kommissionens Arbejde havde andre Maal, og den højtærede Minister var jo heller ikke blind for, hvilke Maal det var, jeg sigtede til. Men den højtærede Minister mente, at jeg havde taget fejl, naar jeg antog, at de Bestræbelser, som nu udfoldedes indenfor Kommissionen, og de Lovforslag, som fremsattes, skal tjene til at hidføre et gunstigt Resultat ved de Valg, som jo ikke tegner saa overmaade lyst for det høje Ministerium. Vi har dog visse Kendetegn i saa Henseende, som er ret overbevisende. Jeg kan for det første nævne Suppleringsudvalget i Gudme; det viste tilstrækkelig tydeligt, at Strømpilen gik ikke i Retning af Sejr for det radikale Ministerium. Det var det radikale Venstreblad paa Fyn heller ikke i Tvivl om, og den Omstændighed, at det høje Ministerium med Hænder og Fødder modsætter sig at

komme til Valg, viser jo allerbedst, i hvilken Grad det frygter for det, der vil ske.

Naar jeg talte om, at den Fremgangsmaade, Ministeren anvender, og at de Forslag, Ministeren fremsætter, ikke var Resultatet af en grundig Behandling, baserede jeg denne Udtalelse paa en Henvisning til det første Bilag, som ledsager Ministerens eget Forslag, og hvoraf det fremgaar, at det Forslag, Ministeren egentlig havde tænkt sig at fremsætte for Rigsdagen, gaar ud paa en Nedlæggelse af en Række Værker, som paa ingen Maade kan vinde Tilslutning fra de sagkyndige. Naar en Minister ellers fremsætter Forslag, plejer han at ledsage dem med de forskellige Autoriteters og de forskellige sagkyndiges Bemærkninger til Støtte derfor.

Den højtærede Minister vil nu hævde som saa ofte før, at alle de store Krigsbevillinger, der er afholdte, er kun Følgen af Ministeriets loyale Udførelse af Loven af 1909, og at det vilde have fremkaldt stærk Modstand i Landstinget, hvis Ministeren under Krigen havde fremsat Forslag om at forandre denne og de øvrige Forsvarslove af 1909. Ja, det antager jeg nok, det vilde have gjort, men jeg tror overhovedet ikke, at den højtærede Minister vilde have turdet fremsætte et saadant Forslag. Den højtærede Minister har jo erfaret, blandt andet af de Dokumenter, han selv har været behjælpelig med at fremskaffe — saaledes navnlig det Aktstykke, der omhandler Kaptajns Lützens Samtale paa Dampskibet paa Rejsen fra Kiel til København —, hvorledes den tyske Generalstabschef saa paa Forholdene her i Danmark, og hvilke Krav man i Tyskland stillede til det danske Hærvæsen og Forsvarsvæsen. Ministeriet har ganske sikkert handlet fuldt ud i Overensstemmelse med de Krav, som der her blev stillet. Ministeren er jo ved de Bevillinger, der blev krævet, og de Dispositioner, der blev truffet under Krigen, gaaet langt ud over, hvad Ministeriet var nødt til ifølge Hærloven af 1909. Det være langt fra os at bebrejde den højtærede Minister, at han under Krigen har truffet saadanne Dispositioner; dem har han jo truffet efter bedste Overbevisning, fordi det var i Fædrelandets Interesse, og fordi man udsatte Landet for Farer og Kalamiteter, hvis man ikke gik den Vej. Men det, vi anker over, er, at Ministeren vil søge at fortolke, at disse Dispositioner i Virkeligheden var til ingen Nytte. Det er jo det, Ministeren — om end med andre